Bucureşti, 28 Iunie 1945

Dragă Tanţi,

Am fost şi ieri şi azi la ghişeul poştal şi am primit răspunsuri negative. Un moment am stat la cumpănă, zicând că-i mai bine poate să mă opresc din avântul meu.

Mi-am dat seama însă că acesta nu-i un avânt ci o nevroie mai degrabă şi că nu-ţi scriu atât pentru a afla un răspuns numaidecât, ci pentru simplul fapt de a scrie. Artă pentru artă deci, nici decum ceva tendenţios. De aceea nu mă opresc, deşi tot aş dori să am o confirmare dela tine că nu-ţi strică nimic „ploaia" sub care te ţin de trei săptămâni. Dacă bucurie sau plăcere nu-ţi face, cel puţin să te lase indiferentă. Mie totdeauna mi se pare că plictisesc când insist prea mult. Faţă de tine nu insist, cel puţin aşa-mi place să cred. Nu insist căci nu

/.

bat pământul pe loc cu vreo întrebare nerodnică și nici nu-ți cer să-mi răsplătești răvna cu aceeași monedă. Atâta vreau: să n'aud că ți-am pricinuit neajunsuri cu rândurile mele.

De altfel n'am să-ți pot scrie la infinit. În ziua datei de 20 Iulie voiu pleca din București la Baia, unde voiu rămâne până în Octombrie. Acolo e o regiune care s'ar putea numi de pe tărâmul celălalt. Poșta nu merge, sau chiar dacă merge, merge la o lună odată, nu știu dacă mai există pe acolo hârtie, cerneală și peniță. Așa că dela 20 Iulie voiu tăcea, vrând-nevrând. Tu, dacă ai de gând să-mi scrii, să faci în așa fel ca după 20 Iulie să nu mai ajungă aici scrisori adresate mie. Atunci îi poți scrie numai „marelui critic"; el rămâne toată vara în Capitală. Eu am să te țin în curent până la 20 Iulie cu eventualele schimbări ale planului acestuia. Dacă aș rămâne în București, probabil că ți-aș scrie toată vara. Ce-i mai bine că plec?... Ce-ți spun eu!..

Gânduri bune,

Liviu